

Banatul Literar

REVISTĂ LUNARĂ

Director: Lucian Costin

CUPRINSUL:

Personalismul în literatură	Lucian Costin
In lumea mea.. (poezie)	Geo Pajiște
Sonete (poezie)	Grigore Bugărin
Răspântie (poezie)	Ion Th. Ilea
Reînviere	Al. Țintariu †
Voevozii și cronicarii (poezie)	Lucian Costin
Și cum aş vrea.. (poezie)	Ioan I. Bănăţeanu
Miniaturi	Mia Cerna
Epigrame	Geo Pajiște
Foileton (La un examen)	Lucian Costin
Pagina începătorilor bănăţeni	El. Iconia Neagu, C. Baican, V. B., I. F.
Cronica	Redacţia

Un exemplar: 10 lei

BANATUL LITERAR

Anul I, No. 11—12 REVISTĂ LUNARĂ București, Iulie-August 1935

Director: Lucian Costin — Ad-ția și Redacția: L. Costin, Caransebeș

Personalismul în literatură

În mediul social germinează vieața în toate reflexele ei. Din această vieață fosforescentă sclipesc idei, bucurii, dureri, iluzii, viziuni, visuri, idealuri. Toate se cristalizează în aceea, ce am numi noi *idei și sentimente*. În ascendența ideii se impune dela sine *gradațiunea*. A se personaliza prin gradațiune înseamnă ego-centrizarea eului prin intermediul acțiunii însăși. Primul pas greșit e *nesinceritatea afecțiunii*. Mulți scriitori recurg la cel mai lucid realism pentru a se personaliza până în nucleul cel mai intim al eului. Și îi observi pe aceștia chiar dela distanță după ce ai parcurs gradațiunea ideilor în acțiune. Scriitorul personal caută cu orice preț să se impună prin personalizarea afecțiunilor cât de categoric. Unii cu succes. Un prototip dintre aceștia e Tudor Arghezi. Alții fără succes. Ei se mai chiamă și reclamagii.

Scriitoarea Bănățeană MIA CERNA

Atât proza cât și poezia ni prezintă un vast material de concentrație și selecțiune. Scriitorul personal e înzorzonat în fiecare moment cu afecțiunile vertebrale, fără cari ochiul său ca și gândul nu poate recurge la un inductor poetic în adevăratul înțeles al cuvântului. Eul său e totul, fiecare vertebră simte nu-

mai pentru ea; surâsul e al eului, bucuria e a eului, durerea personalizată în nucleul persoanei numai pentru a-l impune pe acest *nesincer eu*, care complică mult geneza acțiunii.

La o idee pusă pe un plan mediocru de gradațiune și realizare artistică (literară) stă în față imberbul, cocoșatul eu, ce împroașcă societatea cu baliverne, zise idei manufacturate după ultima modă: curente literare improprii, între cari scriitorul artificial cu alururi abundente se plimbă atât de falnic. Această noțiune de „falnic“ îl impune de departe și *noul făt se naște poet sau prozator*. Scriitorii mari nu încap de acești imberbi mărunței, ce se afișează pe *bulevardele gândirii* cu litere oacheșe, numai să impună eul, *nu talentul*. Această noțiune e iarăși la mulți marca de subterfugii în largurile societății umane. Drept în față nu te poate privi el, căci îl obsedează toate reflexele spectrului. Cu inițiale, pseudonime și anonime te împresoară cum poate. Numai în anumite momente se impune cu numele lui întreg, se plimbă țanțoș sfidând scriitorii mari, însă modești și impersonali. Și mare e ceata acestora ce sfidează lumea cu non-valores în galeria literaților. Și pătrund în toate cercurile. Plină e e capitala țării de aceste netalente, pline celelalte metropole și atâtea alte orașe. Indesebi orașele dau procentul cel mai mare. Afișate pe frontispiciile revistelor veline aceste netalente nu-și coboară și nici nu-și rotesc privirile să vadă cât de mare e nimicnicia în zilele noastre. Pe scenele mari și mici spumegă limfaticii, uzurpătorii — de cari se împiedică la tot pasul scriitorii mari, fie în București, Timișoara, Cluj, Cernăuți etc.

Scriitorul impersonal. Grandoarea ca și nimicnicia vieții în intimitatea mediului social — de aproape sau dela distanță — o vede talentul cu totul altfel. Ideea e personalizată prin *momentul energetic* al eului sincer, impersonal — inductiv și deductiv. Aceasta e vocațiunea divină, astrală ca și terestră. A servi omenirea — dela impersonalitatea eului până la universalizarea lui în serviciul unei cauze. El vede lumea cu totul altfel. Eul se simte mare *numai în afecțiunea artei sacre*. El e sacerdotul modest cu glas divin în divinitatea artei. Meticulos, profund, sobru, modest, impersonal. În saloane îl vezi în colțuri modeste, neînămănușat și negulerat până la urechi. Cuvântul lui, litera lui e a țării — neafișată pe bulevardele mari ale îngâmfării.

Multilateral, academism în toată ținuta lui academică. Trece pe oriunde în viață — și nu-l vezi, vorbește puțin — și mult înțelegi, citește și orientează lumea — fără să-l simți la moment — îl scuipe, vociferează, blastă, uzurpă puzderia de imberbi, că-s olini, șuluți, erasmi — indiferent.

A lor e lumea cea mare, galeria numelor răsunătoare și

faimoase, a lor saloanele, scenele, cenacurile copioase cu condimente exotice și fantastice. Și să apari întrei ei... în aceste momente... ori altele, ar înverzi toți la față. Te domină dealtfel cu teribilul lor netalent, te sfidează din foburgurile lor cenaculare sau reviste pompoase... mărunței și personalii... Marele poet... marele prozator, care nu-ți poate fi măcar asistent (secretar) în laboratorul vast al gândirii, instalat modest în parterul creierului. Onoare, cinste și încurajarea excepțiilor! Din generația tânără, bineînțeles!

Pe ceilalți îi cunoaștem iarăși bine. Da, personalități majestoase, cari la ușa laboratorului unui mare scriitor s'ar gura să poată intra — aci s'ar speria de halatul alb și modest al impersonalului eu, care servește profund artei în supremul și sublimul superlativ.

LUCIAN COSTIN

In lumea mea...

*Pe mine nu mă cheamă nimeni la cântec, la joc,
Trăesc singur în lumea mea pătrunsă de vis,
Fără soare, lumină, murmur de ape la scoc...
Urmez însă nădejdea acestui timp ucis...*

*In lumea mea nu pătrund nici vorbe, nici mângâieri.
Stă trist sufletu-mi chircit într'un lănced ungher,
Plânge și râde sarcastic parcă sfidând dureri...
Nici rugă nu îndreaptă spre Domnul lui din cer...*

*Urmez tăcut nădejdea acestui timp ucis,
Fără soare, lumină, murmur de ape la scoc,
Trăesc singur în lumea mea pătrunsă de vis...
Pe mine nu mă cheamă nimeni la cântec, la joc!*

Geo Pajiște

S O N E T E

Grigore Bugărin

I

*Mi-i satul așezat în sinchinar
Și are un pârâu și două mori,
Și fete mândre — un buchet de flori
Și flăcăiași în cisme și șerpar...*

*Nevestele îți pare că-s surori;
Din ochii lor țâșnesc scânteii de-amnar
Și gura — hai să fie un pahar
Din care, dacă bei, n'ai să mai mori...*

*Mai are școală fără 'nvățător
Și o biserică făr' popă și în toate
Vieața lui se scurge 'ncetișor...*

*Mai are suferinți înmormântate —
Și vise închegate într'un dor
Și nostalgii de doine legănate.*

II

*„In primăvara asta-i rod în grâu...
„Și turmele-s așa de sănătoase
„Și câmpul tot belșug de ierburi grase
„Și caii, încordați se sburdă'n frâu. —*

*„Și fetele-s atâta de frumoase
„Și subțirici de să le frângi din brâu...
„Și storc o trâmbă lângă țârm de rău
„Și peste fir de in brățara-și coase“...*

*Așa-i pe-acas' — îmi scrie fratele.
Dar nici un rând de floare lui Boian,
Las' nu-i nimic. În ne'nduratele*

*De zile vânturate an de an
O uit... și strig să știe satele:
In codrii mei își sburdă mieii Pan...*

*) Din volumul de poezii „Simfonia rustică”, ce a apărut în August.

Răspântie

Pe talger de-aramă
orașul aprinde lumini,
topește'n besnă
plumb peste ruini.
Fluer picurat pe streșini
de suflet temut
dăru'e'n cuprins
bronz necernut.
Tăiuș argintat
atinge'ncet mătasa inimilor,
păzită cu teamă de metalul
ochilor.
Zvonire plescăită'n vorbe
întărite
poruncă rămasă pe vârful de buze
în surăsuri coborîte
peste învățuri verzi
tăiate'n cristale.
Hiiiiiofffhst... Strigăt de sirenă. Library Cluj
lovește frunți de catedrale.
Mașini întorc
străzile din mers,
ochiri fărămă oțel
pe trotuarul șters...
In brânci peste teatru
s'apleacă temătoare luna
spre colțul cu palatul nou.
Puteri se svârcolesc... Una
dintre stele o urmează
vertical printre 'nălțări
de cranii...
Ape negre vuiesc în revărsări.
Crainic brun pe clădiri albastre
Câte vestiri prin ușuratici pași.
Din depărtări
Un sat întinde brațe rugătoare spre
oraș...

Ion Th. Ilea

R e î n v i e r e

— Din manuscrisele inedite —

de Al. Țintariu

Pe la ora unsprezece înainte de amiazi, când fusese trezit din somnul său adânc de o bătaie în ușă, Andrei Drîșeanu îndîspus și înciudat și-a deschis pe jumătate ochii și aruncându-și privirea spre ușă a întrebat :

Cine e ?

De afară îi răspunde o voce bărbătească :

— Factorul !

El uitase că așteaptă bani de acasă. De aceea cuvântul acesta a avut un efect electrizator asupra lui Andrei Drîșeanu, căci în clipa următoare a și sărit din pat, repezindu-se să deschidă ușa, în timp ce întreba agitat :

— Am mandat poștal ?

— Nu, o telegramă.

Fața lui Andrei Drîșeanu se făcuse lividă. Și-a dus mâna dreaptă la cap ca și când ar fi voit să îndepărteze loviturile acelea de ciocan, ce le simțea la creier.

După ce a semnat cuponul telegramei, rămas singur, Andrei Drîșeanu student în anul ultim la facultatea de drept și care în timpul de pe urmă a neglijat mult cursurile, aruncă telegrama pe masă, fără s'o desfacă.

El i-a cerut mamei sale să-i trimită telegrafic zece mii lei, iar acum în loc de banii așteptați cu atâta infrigurare, sosește telegrama aceasta stupidă, prin care mamă-sa cu siguranță îi spune, că nu-i poate trimite banii ceruți.

Nu s'a gândit, nu s'a așteptat la o asemenea întorsătură. Până acum de câte ori a cerut bani, mamă-sa totdeauna i-a trimis.

Este adevărat însă, că în timpul de pe urmă a cerut mulți bani, cheltuiind sume mari.

Ce o să zică Mimi ?

I-a promis o rochie de seară și un pardesiu.

Mimi, prietena lui, acum o să se supere. Noaptea trecută a petrecut-o cu Mimi la bar, unde și-a cheltuit toți banii. A cheltuit mult, căci a fost sigur că azi sosește mandatul așteptat. De aceea i-a spus să vină pe la amiazi la el, să prânzească împreună la restaurant, apoi se duc să facă cum-părăturile proiectate...

Iar acum totul e distrus !

Andrei Drîșeanu își numără banii : una sută patruspreze lei. Ajung pentru prânz, bine înțeles numai la un restaurant mai modest ori la vre-o berărie.

O să-i explice el și Mimi trebuie să înțeleagă că e vorba numai de o amânare scurtă, de una, de două zile, timp în care necondiționat sosesc banii de acasă și atunci își îndeplinește promisiunea, cum a făcut aceasta

și altădată, El nici odată n'a refuzat-o pe Mimi, până acum nici o dorință a ei n'a rămas nesatisfăcută.

A început să se îmbrace, grăbit.

Înainte de ora douăsprezece, Mimi intră voioasă în cameră. S'a repezit la Andrei Drîșeanu și l-a sărutat de mai multe ori.

— Vezi, n'am întârziat, dragul meu.

Andrei Drîșeanu a tăcut.

Surprinsă de această tăcere, Mimi îl întrebă :

— Ești indispus, scumpul meu?

— Nu... acum m'am sculat.

— Eu am dormit așa de bine. Știi că am fost amețită de șampanie. Am băut prea mult. Capul încă mi-i greu, tot mai aud ceva ca un vuet, nedeslușit.

Andrei Drîșeanu continua să tacă.

De aceea Mimi zise :

— Tu ai ceva! Nu ești bolnav?

— Nu... nu am nimic...

— Ascultă, Andrei, acum când veneam la tine, am văzut în galanturul unui salon de modă, o pălărioară admirabilă, ba chiar superbă! Ar fi potrivită pentru căpșorul meu. Nu e prea scumpă, numai vre-o cinci ori șase sute de lei... Dar uitasem să te întreb, ai primit banii?

În clipa când Mimi a amintit de bani, Andrei Drîșeanu turna apă într'un pahar, în care mai înainte pusese un praf alb, dar nu l-a putut goli, pentru că mâna începu să-i tremure atât de tare, că paharul i-a alunecat, spărgându-se în bucățele.

La zgomotul produs, Mimi a tresărit; pe fața ei fardată din abundență, a trecut o umbră de neliniște, poate mai mult de frică. S'a uitat la Andrei Drîșeanu, care desfigurat privea în gol, cu ochii dilatați.

Mimi a simțit un fior neplăcut. Se uita desconcentrată în toate părțile ca și când ar fi căutat apărare în contra unei primejdii. Atunci privirea ei a întâlnit telegrama nedesfăcută. S'a repezit la masă și cu mâinile tremurătoare, a desfăcut-o, cetind-o cu lăcomie.

Un răs isteric, un răs strident se auzi apoi în cameră.

M'ai mințit! M'ai înșelat! Țipa Mimi furioasă.

Timid, Andrei Drîșeanu s'a apropiat de ea.

Dar Mimi s'a dat un pas înapoi, strigând :

— Să nu mă atingi!

— Mimi!...

— Da, m'ai tras pe sfoară!

— Ești nedreaptă...

— Mamă-ta numai la sfârșitul săptămânii viitoare îți aduce banii,, dacă ți-i aduce... Ce mă fac eu acum?

— Eu încă n'am cetit telegrama...

— Pofftim, e adorabilă.

Și, cu dispreț, îi aruncă telegrama în față.

Andrei Drișeanu a cetit:

„Sâmbăta viitoare sosesc cu banii“.

Atunci fața lui Andrei s'a înseninat,

— Vezi, Mimi, e vorba numai de o amânare; nu-i nimic pierdut.

— Dar eu am spus prietenilor mele, că azi îmbrac pardesiul cel nou. acum ele o să râdă de mine.

— Am cerut mamei o sumă mai mare, zece mii lei. Cum se vede are greutăți... O săptămână nu-i prea mult și atunci vei avea pardesiul, rochia și pălăria... Să mergem acum, Mimi.

Ea l-a privit cu indiferență.

— Te poți duce, dacă vrei.

— Tu nu vii?

— Crezi că sunt nebună? A fost multă ușurință dela mine, că l'am refuzat pe industriașul acela...

— Mimi, nu-ți dai tu seamă că mă jignești?

— Nu te știam atât de sensibil!... Dacă primeam oferta industriașului, azi aveam pardesiu nou, aveam...

Andrei Drișeanu a întrerupt-o:

— Taci, Mimi! Tu știi bine că până acum nu ți-am refuzat nimic. Ți-am îndeplinit ori ce dorință, cheltuind mulți bani pentru tine...

— Imi faci și reproșuri? Dar eu nu m'am sacrificat pentru tine? M'am aruncat în brațele tale, ale unui calic!

— Dacă ai ști cât de mult mă rănesc asemenea vorbe...

— Fleacuri eu vreu să am azi pardesiul! Ai auzit?

— Dar nu am bani...

— Nu ai bani? Imprumută-te!

— Dela cine?

— Ai prieteni, ai colegi.

— Nici unul din ei nu mă poate împrumuta cu o sumă așa de mare... Fac ori și ce pentru tine, dar acum îmi ceri ceva imposibil.

— Sinceritatea ta mă emoționează, dar nu-i convingătoare. N'ai nimic pentru muntele de pietate?

— N'am... Ceasornicul meu de buzunar nu e de aur, e de nichel.

Mimi cuprinsă de furie traversează de câteva ori camera, apoi se aruncă pe pat, mușcând pernele, plapuma.

Andrei Drișeanu se duce la ea, dar îl respinge indignată fără să-l privească.

— Mimi, trebuie să înțelegi, că eu nu am nici o vină...

Mimi se ridică brusc și privește sfidătoare pe Andrei Drișeanu.

— Lasă lamentările, căci nu-ți mai cer nimic. Știu eu ce trebuie să fac! Pe fața lui Andrei Drișeanu s'a lăsat o umbră de neliniște chinuitoare.

— Doar nu te gândești la...

— Ba da! Salvarea mea e industriașul!

— Dar e grozav ceea ce spui, ceea ce vrei să faci...

Andrei Drîșeanu se așteptase ca Mimi să regrete spusese ei, dar ea a tăcut. A pornit spre ușă.

— Ce faci, Mimi?

— Nu vezi? Plec!

— Singură?

— Da!

— Nu prânzim împreună?

— Ești nebun!

— Aceasta nu te mai privește. Comedia noastră s'a terminat!

Prin capul lui Andrei Drîșeanu a trecut ceva ca o undă rece, foarte rece.

Timp de câteva clipe nu a știut, dacă a înțeles bine ce a spus Mimi. A spus ea într'adevăr că comedia s'a terminat?

Comedia?... A fost numai comedie?

Când Mimi a ajuns la ușă, Andrei Drîșeanu s'a repezit la ea și i-a prins umărul cu mâna. Mâna lui a fost atât de grea, că Mimi a dat un țipăt de durere.

— Mimi, nu pleca! Nu mă părăsi!

Dar Mimi a plecat, fără să-i spună o vorbă.

* * *

Strâns ca în niște clește mari de fier, sugestionat și convins de argumentele puternice ale unui bun prieten și coleg, Andrei Drîșeanu n'a făcut nici o încercare s'o revadă pe Mimi.

Prietenul i-a spus între altele:

Tu ai trecut printr'o criză nervoasă, care ți-a paralizat rațiunea, voința de acționare normală. Dar nu numai atât; a fost ceva mai mult: un fel de inconștiență, să zicem subită. Ea e complect dovedită, justificată, prin toate actele tale. Oamenii sunt stăpâniți nu numai de sentimente bune, ci și de sentimente rele. Acum la tine predomină sentimentele cele bune, cele rele fiind paralizate, puse în imposibilitate de a mai acționa, de a-și mai putea produce ravagiile lor... Cine e Mimi? O ființă pierdută! Ce este ea? Aceasta se poate defini printr'un singur cuvânt: cocotă! Toate aceste sunt suficiente împrejurări ca tu, după cele petrecute și așa cum lucrurile s'au desvoltat să-ți vii iar în fire. Motivul pentru care ea te-a părăsit — interes material — e josnic, din el trebuie să înțelegi, că ar fi o diminuare gravă a demnității și mândriei tale de bărbat, dacă ai încerca o reconciliere. Iar dacă această reconciliere ar veni din partea ei, trebuie respinsă fără discuție!

Andrei Drîșeanu își dă acum bine seamă, că Mimi are semnul păcatului pe buzele ei și că ea e nedemnă de iubirea lui.

Dacă Mimi vine la el, atunci îi va spune ce trebuie să-i spună...

Zilele treceau una după alta și Andrei Drîșeanu, uneori, contrar dorinței și voinței sale, dar îndemnat ca de o voce și împins ca de o mână și una și alta nevăzute, de multe ori se gândea la Mimi, chinuit de gândul că ce face ea ?

Tot atunci însă, simțea că ceva nou, necunoscut, se petrecea în sufletul său. Ceva nedeslușit se mișcă, se luptă acolo... ca un început de reînviere... Da, el are certitudinea că e un început de reînviere; un început timid, șovăitor, incomplet dezvoltat, dar totuși îl simte, știe că există și că acționează, că încearcă să se elibereze de un lucru nefast, înăbușitor...

Când se gândește acum la viața, ce a dus-o de când o cunoscuse pe Mimi, la nopțile petrecute în atâtea localități rău famate, la banii cheltuiți cu atâta ușurință — Andrei Drîșeanu se cutremură !

Iși face reproșuri, cele mai crude reproșuri și se rușinează de el însuși. A mințit-o pe mamă-sa, pe buna și iubitoarea lui mamă... A înșelat-o pentru o cocotă ! Cu câtă nerăbdare așteaptă el ziua de Sâmbătă, ziua sosirii mamei sale. O să-i spună că nu mai are trebuință de întreaga sumă cerută, de cele zece mii lei.

Sâmbătă apoi, Andrei Drîșeanu, încă cu o jumătate oră mai înainte de sosirea trenului a mers la gară.

Era nerăbdător și mereu se uita la ceasornicul de buzunar. S'a bucurat că sosirea trenului e arătată fără întârziere.

Când apoi trenul s'a oprit în gară, dintr'un vagon de clasa treia, coboară și văduva Drîșeanu, o femeie de statură mijlocie, de vre-o cincizeci de ani, cu părul alb, dar cu ochi vioi, din cari se revarsă cu dărnicie raze de bunătate sufletească,

Când Andrei a văzut-o, s'a cutremurat. Timp de o clipă a rămas locului ca înfipt în pământ, apoi a fugit la ea, a îmbrățișat-o, sărutându-i amândouă mâinile,

— Mamă ! A murmurat Andrei cu voce abia perceptibilă.

Ochii văduvei s'au umplut de lacrimi de bucurie.

Cele dintâi cuvinte ale ei au fost :

— Ești sănătos, copilul meu ?

— Sunt sănătos, mamă. Dar d-ta ?

Văduva Drîșeanu a răspuns :

— N'am nimic acum...

Adevărul însă este că de vre-o două luni, iar i-a revenit vechea boală de ficat, având dureri mari. De ce să spună aceasta lui Andrei, să-l neliniștească ?

Andrei Drîșeanu a chemat un birjar.

— La ce hotel mă duci, Andrei ?

— Mergem... la mine acasă, mamă.

— Cum la tine ? Nu mai locuiești la cămin ?

— Am închiriat o cameră mobilată

— Bine, copilul meu. Ți trebuie liniște... poți să-ți vezi mai bine de studii.

Ajunși la locuință, văduva a spus lui Andrei :

— Ți-am adus banii ceruți. Abia eri seară i-am primit. Mi i-a dat numai din bunăvoință...

Andrei Drîșeanu s'a uitat neînțelegător la mamă-sa. De ce bunăvoință vorbește ea ?

Văduva Drîșeanu a observat aceasta.

— Tu nu știi... tu încă nu știi...

Plânsul i-a înecat vocea.

— Mamă, nu înțeleg nimic...

— Nici nu poți înțelege, pentru că nu ți-am spus nimic. Am voit să te cruț de durere...

— Vorbele d-tale mă neliniștesc, mamă...

După o tăcere scurtă, văduva a urmat să spună :

— Cele zece mii de lei ce ți i-am adus, sunt un avans... un avans din ultima rată a prețului de vânzare a casei noastre...

— Ai vândut casa ?!

Andrei abia a putut spune aceste cuvinte, cu o voce nefirească, ca venită dintr'o adâncime mare, sufocantă.

— Am vândut-o...

Acum Andrei Drîșeanu a simțit ceva dureros, ca o lovitură puternică de măciucă în cap.

Timp de câteva clipe a privit-o năucit pe mamă-sa, apoi căzând în genunchi înaintea ei, a întrebat-o :

— De ce ai făcut aceasta, mamă ?

Ea a tăcut.

— D-ta ai ținut așa de mult la casă... Numai motive grave te-au putut determina s'o înstrăinezi...

Văduva Drîșeanu a cuprins cu amândouă mâinile capul copilului ei, sărutându-l cu dragoste, în timp ce din ochi lacrimile îi izvoreau tot mai dureroase.

— Da, am ținut mult la casă... am considerat-o ca o relicvie. Numai eu știu prin ce dureri cumplite am trecut, când a trebuit s'o părăsesc... Intre pereții ei mi-am petrecut tinerețea și tot între ei am îmbătrânit. Acolo am trăit împreună cu tatăl tău douăzeci și cinci de ani; acolo te-ai născut tu și sora ta Mia. Acolo apoi a murit tatăl tău... Și tot acolo am voit să-mi sfârșesc și eu zilele... dar destinul a hotărît altfel...

A urmat o tăcere grea, apăsătoare.

Plângea și Andrei, plângea cu aceiași durere ca mamă-sa.

Apoi văduva Drîșeanu a continuat :

— Cum știi, cele două sute de mii lei, capitalul nostru în numerar a fost plasat în întreprinderea unchiului tău Gheorghe. Timp de vreo doi ani întreprinderea a realizat beneficii frumoase, când deodată a început să

stagneze, să se clatine. Repercusiunile crizei financiare apoi au fost tot mai amenințătoare, până ce a venit dezastrul. Totul s'a prăbușit, s'a irosit. Unchiul tău azi e muritor de foame. Eu am rămas numai cu casa. A trebuit să fac împrumuturi, cu dobândă mare, ca să-ți pot trimite banii ce mi-i cereai. Criza devenind tot mai acută, n'am mai putut obține nici un ban. Tu însă îmi cereai sume tot mai mari. Atunci, fiind aceasta singura scăpare, am vândut casa... A mai rămas neachitată ultima rată, scadentă numai luna viitoare. Din această rată am luat acum un avans de zece mii lei...

Andrei Drișeanu simțea că două mâini puternice îl sufocă. I se părea că s'a prăbușit, vertiginos, într'o adâncime mare, unde e numai întunec și frig și unde niște ființe nevăzute întonează o cântare sinistă, producătoare de fiori de groază.

Nu îndrăzne să-și ridice privirea, o ținea lăsată în jos, ca un condamnat, care își dă seamă de gravitatea faptei ce a săvârșit.

Un gând îl chinuia cu necruțare.

De aceea a întrebat cu voce înăbușită:

— Unde... unde locuești acum, mamă?

— Am închiriat o cameră și bucătărie.

Toate fibrele lui Andrei Drișeanu au fost atinse ca de un fier înroșit în foc.

În puterea acestei stări fizice și sufletești, deopotrivă de chinuitoare, toate gândurile i s'au acumulat într'unul singur și puternic — acționând cu frenezie. Acum el își formează un scop bine determinat în viață. După ce ia licența — și o va lua! — își creiază o situație. Va munci cu asiduitate ca să poată răscumpăra casa părintească, necruțând nici un sacrificiu pentru aceasta. Da, răscumpărarea casei părintești este acum cel mai mare scop al vieții sale. Un scop sfânt. Din adâncul sufletului său ceva îi șoptește, că va reuși și că scopul acesta se va realiza.

Privește cu evlavie dureroasă pe mamă-sa, în timp ce sucul unei vieți noi îi străbate întreaga ființă. El acum simte o reînviere... o completă reînviere... care va reconstitui un suflet zdrobit de mamă iubitoare...

Văzându-l atât de transformat, văduva Drișeanu întrebă pe Andrei:

— La ce te gândești, fiul meu?

El îi răspunde vesel.

— Nu știu, dacă trebuie să-ți spun mamă...

— Mie îmi poți spune, mie trebuie să-mi spui totul.

Atunci Andrei îi destănuște sențimentele ce-l stăpânesc.

A început să se însereze.

Prin geamurile ferestrei, razele sfioase ale lunii, mângâiau fețele radoase de bucurie și fericire a unei mame și a unui copil, cari plutesc într'o lume ca de visuri frumoase.

Al. Țințariu

Voevozii și Cronicarii

— In graiu arhaic —

Poemul V din „ECOURILE VEACURILOR”.

*Plinitu-s'au a vremilor voroavă de când tu Doamne milosârdia ni-ai dat
Și rodul nostru creștinesc întru a pravoslaviei credință pe acest tărâm l'ai
[ridicat.*

*Lăudămu-te ai Vlahiei hii volnici și ai Moldovei voevozi și blagorodnici.
Că în a neamurilor istorii de-acmu până în săvârșit pornit-am a intrare,
Că neclătit am stat pe ale noastre ocini și de hlăpii știut-am a scăpare.
Pe-aceea bulucitu-s'au ale Goșilor grozave pălcuri și ale Hunilor iscoade,
Pe-aceea bulucitu-s'au Ungurii, Tătarii și Cumanii, ale flămângiunii oști —
[spăimoasele noroade,*

*Ce au'nghițit crăii și ca lăcustele întinsu-au varvarele politii
Și neamuri multe au inebunit, când soarele a se stânge au'nceput ;
Dar voevozii noștrii bizuindu-se credinței lor pojarul înapoi l-au 'nvârtejit
[și pământ l-au prefăcut.*

*Din Litfa și din Țarigrad și dela Tisa, dela Nistru pe noi au pogorât a
[lumii crudătate*

*Și n'am știut de-ascunzătoare și nice nu am plâns de-a ei nedireptate.
Lui Ștefan Mehmet capul i-a plecat, când dela Răsboeni pornit-au a fugire,
Iar Mateiaș și al Lehie craiu Olbrecht rugatu-s'au viața el să li lase a
[hălăduire,*

*Când papa dela Rim auzit-au și de-alui Ștefan crăie,
De sârg atuncea l-au blagoslovit „nădejdea a biruitorului să hie”.
In istorii și letopisește noi scris-am cum lui Mihai în a Ardealului olat,
La Beligrad, norodu'n cale i-a ieșit și Domnului 'n cetate s'au 'nchinat,
Cum Mircea la Rovine au pogorât și pe'ncruntatul Baiazit spre Țarigrad
[l-a 'nvârtejit,*

*Cum Țăpăluș dând oștii vâlhvă pe ieniceri, spahii, viziri în șape i-a primit.
La noi năvrapii și șlehticii, bașbuzuci și nemeși din Ardeal
Fără județ atâtea veacuri țara ni-au 'ndrăgit-o cu gâlceavă
Dela munte pân'la mare dăruindu-ni flămânzii doar alor zăbavă.
Nu, noi n'am îndărăptat — că brazda noast'am tras-o dela Rim
Și aici noi stăm — prin munți și văi — pe-al nos'nebiruit tărîm,
Nu, n'avem greimi de oști — dar nice în pierzare nu ne-am deslegat,
Am stat și stăm de pază la ale istoriei strimțuri.*

*Munți de leșuri îngrășatu-ni-au pământul dela munte pân'la mare,
Iar pe crestele de iotagane scris-am cu osârdie „Vlahia Mare”.
Pe ale Nistrului bătrâne maluri scrisu-i-am și împăratului de Mosc
zDeșertăciunea dă-li Doamne noroadelor ce numai lăcomia o cunosc”.
Tu mare mucenic Dimitrie, biruitori de limbi ce falfăi ale noastre steaguri,*

Pogori orânduind lumea noastră grijă aici pe ale Daciei meleaguri,
 Iar voi, mari vornici, hatmani și dragi boieri, sub pașii căror vremile se
[scurg,
 Priviți tutinderea spre al vostru Domn și blândul lui norod — pofala
[atător veacuri ce-o să vină —
 Stăpâni să fiți și voi și el... și nu străini în Dacia străină!..

Lucian Costin

Și cum aș vrea...

Ași vrea din cântecul de-odinioară
 Să prind iar firul ce s'a destrămat;
 Din strigătul păgân ce înfioară
 Sărmanul suflet sbuciumat,
 Ași vrea să prind ecoul care
 Pe alte căi ne-a îndrumat.

A fost odată, când în fiecare,
 Vlăstare rupe dintr'un neam domnesc,
 Mocneau dorinți de înălțare
 A tot ce are neamul românesc, —
 Și-am fi murit voioși cu mic cu mare
 Ca s'apărăm altarul strămoșesc.

Mocirl'ademenirii azi ne'nghite,
 Cu pafimă de aur și argint,
 Cu 'nfiorări de cărnuri pângărite,
 Cu ura răscolită de absint...
 Blăstămul destrămării ni-l trimite
 Prin alte guri, străine, ce ne mint...

Și cum aș vrea din gândul, care sboară,
 Să făuresc iar visul spulberat,
 Din strigătul păgân ce înfioară
 Sărmanul suflet sbuciumat,
 Aș vrea să prind ecoul, care
 Pe alte căi ne-a îndrumat.

Ioan I. Bănășeanu

MINIATUR I

C e a i u l

Tinerele fete, ghemuite în grup intim, pe canapeaua ce respiră căldura parfumată a budoarului, discutau cu bujori aprinși în obrazul mă-tăsos.

Una dintre ele era logodnică și toate ideile și cuvintele lor se în-crucișau asupra acestui miraj cu culori de curcubeu...

— Și spune... îl iubești mult? Și ești fericită?

— Eu sunt rece și nu iubesc pe nimeni, răspuse logodnica, floare de liliac alb, stropit de roua dimineții, admirându-și unghiile roșii și cu coada ochiului superbul cap brun, în oglinda din față...

— Eu, replică a doua fetiță cu ochii mari de căprioară, limpezi ca izvorul și cu obrazul sărutat de răsuri, dac'ași fi logodită aș vrea să-mi iubesc mult, mult logodnicul!

— Tu vei iubi și pe bărbatul tău, ripostă cu evidentă ironie a treia, o blondină cu palori de trandafir galbăn, cu ochii mici, vicleni, în fundul capului, și cu gura sensuală...

— Da... suflă cald a doua. Și n'am să-l înșel niciodată și cu nimeni, chiar dacă nu l-aș iubi...

— Eu... încheiă a treia, îl voi lua, dacă mă va iubi el și-l voi înșela, chiar dacă ar fi să-l iubesc...

Atunci mama, care stătuse la ușă și ascultase convorbirea, puse tava cu ceaiu pe masă și le dădu fiecăreia câte o ceașcă, preparată cu grijă.

— Ție, Mi, zise ea logodnicei, un ceaiu fierbinte, dulce și aromat, căci viața ta și așa va fi rece și goală!

— Ție, Ica, se adresă ea căprioarei, un ceaiu oricum, căci tu pre-țuești mai mult cerul, decât pământul...

— Iar dumitale, Uți, se întoarse spre sensuala, un ceaiu fără zahăr, rom și lămâie, căci vei avea din dulceața amorului, beția patimilor și a-creala deziluziilor finale...

Mia Cerna

M ă r ț i ș o r

Moș Codru acoperise din toamnă, grijuliu, cu rogojini de frunze uscate, trupurile plăpânde ale nepoților săi, tufe și flori, și li zise blajin :

— Stați aici, binișor, cu bunicu, până o veni primăvara, am să vă dau eu de știre, când o fi vremea să ieșiți afară.

Și involându-se în țol de zăpadă, Moș Codru s'adânci în somn, fără a băga în seamă șueratul aprig din preajma sa...

Și dormi, dormi vreme îndelungată, somn adânc și fără visuri.

Dar iată că într'o zi, o rază veselă licări printre părul cărlionțat și cărunț al bătrânului. Atunci o cîntează începu să sară de ici până colo și s'o întrebe des și repetat, în limba ei: cîcici? cîcici?

Din adâncuri nebănuite de sol înghețat, un ghiocel o auzi și cu sforțări de titan răzbi să-și scoată capul cu scufia alb-verzuie și cu toate că era zăpadă înghețată de jur-împrejur, căpșorul nu se mai retrase, ci chemă și alți tovarăși, să vadă cât e de frumoasă lumea...

Nu peste mult aglicele galbene, gătite în cununită, se iviră pe deasupra frunzelor mame, cari văzându-le cât sunt de frumoase, se încrețiră de emoție.

Un corn își trimise mugurii plini de sevă, să vadă ce înseamnă mișcarea deasupra lui și simțind mișcări de primăvară, scoase și el numai decât mici floricele aurii, dar fiindcă îi era teamă să nu i le rupă cineva, le împrejmuie cu ghimpi...

De sub glijă ieși triumfătoare iarba, și numai decât începu a-și țese covorul, din lungi fire de mătase...

Din ascunzături misterioase, înalte și svelte, mii de brânduși s'arătară în vestminte de catifea violetă, și nu peste mult viorele, nobile ca niște Domnițe, își purtară mireasma aristocratică prin cuprins.

Atunci cînteții și sticleții izbucniră nebuni în osanale și Moș Codru, trezit din somn de gălăgia izvorului desmorțit, se scutură odată și zărind muguri, frunze și flori, zâmbi pe jumătate în glumă, pe jumătate în necaz :

— Ștregarilor, în fiecare an mă păcăliți l...

Și grăbi să-și facă și el toaleta...

Mia Cerna

E p i g r a m e

Lui Lucian Costin

Lucian Costin vroind să-și răsu-
cească o țigară, vântul i-a spul-
berat un gram de tutun din taba-
cheră, la care exclamă:
„Mare hoț e vântul!”.

*Lucian Costine,
Mare hoț e vântul,
Insă nu mai vine
Ca să-ți fure din tutun...
Ascultă-i cuvântul:
„Țigara e prea subțire,
Iar tutunul nu e bun!”*

Geo Pajiște

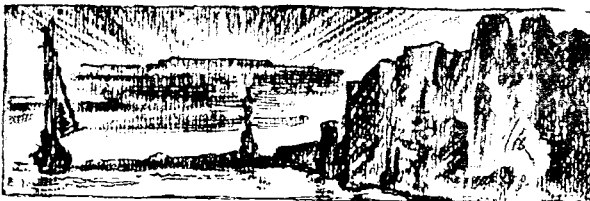
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Lui I. Th. Ilea

I. Th. Ilea a spus că se însoară cu
o fată, care se va scula și la 2
noaptea ca să meargă la crâșmă.
când el va spune...

*Vai ce fată disciplinată
A găsit I. Th. Ilea...
El îi spune: dragă hai!
Ea, păruindu-l, bosumflată
Il repede: Ia mai stai!*

Geo Pajiște

F o i l e t o n

— La un examen —

Lucian Costin

Ministerul Comunicațiilor Literare a admis după lungi desbateri prin ord. 293733/1936 următoarea comisie de bacalaureat literar la Timișoara.

Președinte de onoare: *M. Ar. Dan* (născut 1768 la Londra).

Președinta comisiei: *Mia Cerna* (născută în 1888 la Bălți-Basarabia).

Profesorii examinatorii:

M. Ar. Dan: Franceza.

Mia Cerna: Româna.

Aurel Petranu: Matematici.

I. Th. Ilea: Latina-Chineza.

I. Roșioru: Geografia Coreei.

Sava Bezan: Istoria sec. XXII.

Olimpia Boitoș: Fiz.-Chimice.

Alex. Iacobescu: Șt. Naturale.

După constituirea comisiei se comunică a doua zi rezultatul tezelor; admiși la verbal cu note slabe: Miu-Lerca, D. Grozdan, D. Fara, Al. Negurescu, Mc. Olinschi, Fil. Barbus. Președinta *Mia Cerna* și d. *M. Ar. Dan* intervin. Membrii comisiei sunt prea asaltați. Nu se poate, nu se poate! D-l prof. *Alex. Iacobescu*, savurat de atâtea surprize la șt. naturale se retrage în camera de alături la o brânză de Brăila. Jumătate din candidații căzuți.

La matematici ceva îngrozitor. D-l *A. Petranu* a pus probleme din grelele teoreme ale lui Euclid.

La geografie *I. Roșioru*: domnișoară *A. Oderescu*, ai venit departe dela Silistra, ia spune-mi ceva despre mările miocene.

D-ra *A. Oderescu*: păi așa ceva n'am auzit în liceu! Nu știu.

Sava Bezan la istorie. Cu ochelarii pe nas se ridică puțin: *Mc. Olinschi*, spune-mi ce legătură sintetică poți face d-ta între evul antic și cel mediu.

N'am auzit așa ceva.

Olimpia Boitoș: *D. Grozdan*, la fiz.-chimice multe ai auzit. Din ce se naște trăsnetul? Spune-mi și despre simbioza celulară la plante.

D-l *M. Grozdan*, uluit se uită către public. D-ra candidată *Dridri Goroniță* îi suflă ceva despre simbioză.

D-ra președintă *Mia Cerna* și *M. Ar. Dan* o disciplinează cu amenințarea de a o elimina dela examen.

Public mult. Asudă candidații și candidatele. Leșină Anișoara *Oderescu*, nesuceasă la fiz.-chimice.

După o scurtă pauză de reculegere președinta *Mia Cerna* începe e-

xamenul la literatura română. Fără chestionar, fără manuale și programe speciale.

D-l președinte de onoare M. Ar. Dan: domnule secretar Grigore Bugărin, sunt candidați, cari nu pot fi admiși la verbal fără taxe neachitate.

D-l secretar Gr. Bugărin citește numele acestor candidați:

St. Ardelean	B. Ciofleceanu
I. Cioteanu	Gh. Ivan
Tr. Toplețu	Vasile M. Ar. Dan
Cornel Cornerescu	Ada Savi
Cornel Mircerescu	Lascar Savi

Domnule secretar, de unde vin candidații anunțați la bacalaureat?

1. G. Atanasiu, încetățenit dela Rusciuc.
2. G. Bălțeanu, directorul revistei „Pruncea”, născut la Tuferi-Severin.
3. Aurel Cosmescu-Lucifer, născut la Ankara (Turcia) secretarul directorului G. Bălțeanu.

4. Aurel Conterea, nepotul prof. Manughevici dela politehnică, născut în Gataia jud. T. Torontal.

5. Dridri Goroniță: născută 1867 în Craiova.

6. Olimpia Teodoru, născută în Vânju-Mare (Mehedinți) anul 1860.

7. Costin Nedelcu, născut în Găești-Pitești-Oravița în anul 1849.

8. Volbură Grigore Nastur, născut la Hotin 1845.

9. Iuliu Blaj, născut în Suceava-Bucovina. library Cluj

10. Fil. Barbus, născut la Stuttgart în 1832.

11. D. Grozdan, născut numai la Mehala-Tișișoara.

12. Anișoara Oderescu: nu mă mai întrebați. Inaccessibilă pentru date!

D-l secretar G. Bugărin (după ce au plătit unii taxele): respinși dela examen fără taxe achitate.

D. Nistorovici	G. Armașescu
----------------	--------------

D. Novaciu	I. Ieremia
------------	------------

C. Cornerescu	G. Vida
---------------	---------

V. Curiț	C. Mircerescu
----------	---------------

P. Liubaciu	C. Chiraș
-------------	-----------

Eliminați dela examen pentru copiere:

D. Fara	I. Miuțiu
---------	-----------

P. Georgescu	I. Velțeanu
--------------	-------------

Al. Negurescu	Gh. Cosmescu
---------------	--------------

H. Bandulescu	G. Moțiu
---------------	----------

După examinarea celorlalte obiecte începe examenul verbal la literatura română în sala arhiplină și parfumată de atâtea siluete masculine și feminine.

Președ. de onoare M. Ar. Dan, e indispus.

Președinta și examinatoarea Mia Cerna chiamă prima serie:

Atanasiu, Bălțeanu, Barbus, Blaj, Boldea.

Spune-mi, d-le Atanasiu, ce comparație ar fi între Baudelaire și Eminescu. Concepție, expresivitate, sentimentalism.

Atanasiu: con-con-con... hm... expres-expr... hm.

Dar d-ta Barbus!

A... Baudelaire da.

Lirica lui... da... e dinamică...

Și mai departe... na!

Concepția de profunditate... hm.

Dar d-ta Blaj!

În lirica lui Eminescu avem-avem-avem...

Dar d-ta Bălțeanu!

Păi, doamnă președintă, la noi... la liceul din Tuferi despre Baudelaire n'am auzit. Atât numai, unde s'a născut Eminescu.

Dar d-ta George Boldea!

Ia citește un text din poetul... (Poezia „Sbucium“).

„În întuneric templul mi-arată drum de lapte.

Subpământeană apă, sufletu-mi, vrea 'ntrânsul vad“.

Spune-mi, cine a scris poezia aceasta.

Marele nostru poet Lucian Blaga!

Pțiii, se poate?!
 Mulțumesc, înapoi... tot pe drum de lapte.

Seria 2-a:

N. Caranica, A. Conterea, A. Cosmescu, Goronița și Grozdan.

Citește d-ta Caranica un text!

„Acum spre buzele îndumnezeite de'nceputul veștejirii,

Sângele verde nu-și mai urcă, sfântă, prospețimea“.

Cum se chiamă poezia?

„Floarea pe care mi-ai întins-o“...

Și de cine-i scrisă?

De... de Oct. Goga.

Pardon... nu nu.

Na, cine cine?

A! Acu știu... fratele său Eugen Goga!

Explică-mi... buzele îndumnezeite de'nceputul veștejirii...

Caranica (dela liceul „Gând Românesc“) galbăn ca ceara: nu pot să înțeleg, nu pot.

Du-te sănătos la loc!

Să vină A. Cosmescu și A. Conterea!

Mia Cerna: spune-mi ceva Cosmescu despre lirica lui Alexandru Depărățeanu *).

Al. Depărățeanu s'a născut... s'a năs... la 1870.

Cum? Așa!... Nepregătit!

D-ta A. Conterea fă o paralelă între Nicolae Nicolescu **) și Dimitrie Petrino ***).

*) 1835—1865. **) 1833—1871. ***) 1846—1879.

A. Conterea : acești doi prozatori... Nicoleanu a scris romanul „*Flori de mormânt*”, iar Dim. Petrino a scris alt roman „*Preludii*”...

Președ. M. Ar. Dan intervine : ia, dați seama băieți, n'ați avut acasă preparatori ?! La loc, rău !

Să vină d-ra Goroniță și d. Grozdan !

Mia Cerna : ia creta, domnișoară, și scrie pe tablă următoarele propoziții.

„Unul era a lui Negru împărat și se numea Soare-apune, deștept și frumos, nevoie mare. Celălalt era Lună-clară, sfios și dulce la graiu, din țara mugurilor”

Președ. M. Ar. Dan : na, spune-mi domnișoară, care-s aci atributele, prepozițiile și conjuncțiile !

Na, bine ! Din care text sunt propozițiile acestea ?

Dridri Goroniță : acestea suuunnnt din... din...? „*Hamlet*”.

Ia, dă seama, domnișoară !

Dridri : a pardon, din Shakespeare !

M. Ar. Dan : admirabil, la loc !

Ia, spune d-ta Grozdan !

Acestea-s, mă rog, din romanul „*Furtună fată de împărat*”.

Și cine l-a scris ?

Grozdan Alexandru (Vlahuță) University Library Cluj

Mia Cerna : domnilor candidați, puneți creta la loc. Nu suntem mulțumiți.

M. Ar. Dan : să vină candidații Miu-Lerca, Mia Marian, Nastur, A. Oderescu și M. Olinschi.

M. Ar. Dan : ia, citește textul acesta, Miu-Lerca.

„Cu voluptatea femeii 'n desfrâu
aria 'și dă darnică rodul”.

M. Ar. Dan : cine a scris poezia „Arie” ?

Miu-Lerca : poetul P. Bogdan.

M. Ar. Dan : și când a trăit acesta ?

Miu Lerca : in sec. XIX dela... dela 1833—1871.

M. Ar. Dan : na, așa candidat n'am mai pomenit, doamnă preșdintă, Mia Cerna.

Mia Cerna : da, merită cu distincție *bacalaureatul literar*.

Mia Cerna : să vină candidații Mia Marian și Vl. Nastur.

Mia Marian, ia creta și scrie o propoziție.

Mă rog, mă doare un picior și nu pot scrie.

Mia Cerna : doar scrii cu mâna, nu cu piciorul.

Preșdinta Mia Cerna : ia, spune-mi domnișoară candidată, ce a scris Iacob Negruzzi.

Mia Marian (tremurând) : a scris — hm — a scris „*Simțiri Păgâne*”.

M. Ar. Dan : bun Domnișoară !

Mia Cerna: să măi pun eu o întrebare candidatei: ce a scris poetul Haralamb Grandea?

Mia Marian: romanul „Brazde Păgâne“.

M. Ar. Dan (ironic): da, și domnișoara merită cu distincție.

M. Ar. Dan: să vină candidații A. Oderescu și G. Popiși.

De unde ești domnișoară?

A. Oderescu: Tocmai din Silistra.

M. Ar. Dan: ia recitează ceva din poeta Elena Farago.

A. Oderescu: Nani, nani

Puiul mării,

Sărăcuț ca mine nu-i

Numai puiul cucului“.

M. Ar. Dan: a, minunat!

Spune-mi încă asta, ce a scris Artur Stavri.

A. Oderescu: hm, ce a scris Artur Stavri... da, știu...

Poemul „Intr'un cămin de domnișoare“

M. Ar. Dan: bun, domnișoară, ai să ieși cu distincție.

Mia Cerna: să-l ascultăm pe candidatul Vl. Nastur. Ia, citește ceva texte:

Vl. Nastur:

„Trudiți căzând pe brazdele de plug —

Pecând plăvanii s'opintesc în jug,

O, dragi plugari, câmpurilor noastre,

Visează toți sub boltile albastre“.

Țărnel.

Mia Cerna: n'ai citit exact. Cine a scris strofa aceasta și în ce poezie?

Vl. Nastur: P. Ispirescu*).

Mia Cerna: hm... și când a trăit P. Ispirescu?**)

Vl. Nastur: păi — cam așa 1738—1787.

Mia Cerna: hmm... cum se poate? Ia, fă analiza la ultimele 2 versuri să văd din ce rezultă topica.

Vl. Nastur (sforțându-se): e greu, nu pot.

M. Ar. Dan președinte de onoare: ia, cearcă d-ta, poate merge!

Vl. Nastur: nu cunosc decât puține poezii de P. Ispirescu și de poezia aceasta „Țărnel“ n'am auzit.

M. Ar. Dan: respins vei fi pe un an dela *bacalaureatul literar*.

Mia Cerna: să vină candidatul Mc. Olinschi. Ia creta și scrie-mi ceva despre etimologia cuvântului „deplinătate“. De unde derivă.

Mc. Olinschi tremurând cu creta: e un cuvânt din... din limba albaneză

M. Ar. Dan: ia seama! Ce semnificație are sufixul „tate“.

Mia Cerna: păi — nici asta nu știi?

Ia citește un text..

*) 1834—1897. **) 1838—1887.

„Haina iernii a sfârticat-o soarele fărîmi
 Chiemări tainice au pornit din adâncimi
 Ca strigăte de cocoși în noapte.
 Gălgăitul sevei se perlează'n șoapte
 Ca iubirile mărturisite'n calde inserări
 Cad sub foarfeci crengi uscate pe cărări”.

Mia Cerna: cine a scris strofa aceasta, în ce poezie?

Mc. Olinschi (gândind și asudând, *perlând* șiroaiele de sudori): Strofa e din poezia „După bal mascat” și a scris-o G. Ionescu-Gion.

M. Ar. Dan: ia seama băiete! Cât știu, d-ta scrii din când în când câte ceva. Ce ai scris până acum?

Mc. Olinschi: poemul „*Miresme din Banat*”.

După acest admirabil răspuns întreaga comisie se scoală uluită și obosită.

Pauză de 5 minute pentru o mică reconfortare.

M. Ar. Dan (după pauză): fiind timpul prea înaintat, ora 10 seara, domnii candidați Costin Nedelcu, D. Imbrescu, Grigore Popș, G. Popiși, Lucian Tanu, Olimpia Teodoru se vor prezenta mâine Sâmbătă la ora 8 dimineața.

Rezultatul de astăzi este următorul.

Au trecut examenul de *bacalaureat literar*:

Fil. Barbuș

C. Miu-Lerca

D-ra Goroniță

D-ra A. Oderescu.

Respinși

G. Atanasiu

A. Conterea

G. Bălțeanu

A. Cosmescu

I. Blaj

Mia Marian.

G. Boldea

Vi. Nastur

N. Caranica

Mc. Olinschi.

Membrii comisiei:

M. Ar. Dan, președinte de onoare

I. Th. Ilea

Mia Cerna, președintă

I. Roșioru

Aurel Petranu

Sava Bezan

Alex. Iacobescu

Olimpia Boitoș

Secretar: Grigore Bugărin.

Pagina începătorilor bănăţeni

L U I...

*De-ai şti prin ce suferinţe
Trecui, de când ai plecat...
Şi de-ai şti în alte fiinţe
Decâteori te-am căutat!...*

*De-ai şti, fără mângâiere
Şi azi la tine mă gândesc,
Patruns de a mea durere
Te-ai mira cum mai trăiesc...*

*Lumea mi-i un pustiu rece,
De când trişti ne-am desvârşit,
De atunci viaţa-mi trece
Fără un moment fericit.*

*Tu te-ai dus în lumea largă
Şi nu ştiu ce pătimeşti,
Eu veghez noaptea 'ntreagă,
Te doresc cât nici gândeşti...*

*Iar tu va fi că departe
Al meu dor l-ai părăsit,
In cele scrise de soarte
Mai uşor te-ai liniştit.*

*Eu — de când eşti tu în lume —
Ca paserea în zbor rînită,
Ca pribeagul fără nume —
Sunt fără rost, ca rătăcită...*

*În iubirea-mi zbuciumată
Neavând un moment tihnit,
Avea îmi apari tu câteodată...
În vis te revăd venit...*

*Şi-atunci — o, ce fericire!...
Nici fie nu ţi-aş spune,
Îmblu parcă în nesimţire
Tot şoptind iubitu-ţi nume...*

*Pentru adâncă mea durere,
Pentru sufletu-mi trudit
Nu-i balsam, nu-i mângâiere
Decât ochiul tău iubit.*

*Vino, să nu mai fiu de tine
Departe, ducându-ţi dor...
Ştii, că viaţa fără tine
Mi-i un gol chinuitor...*

Elena Iconia Neagu

M i s i u n e a

Pe câmpia din dosul păduricii dăruită de primăvara războiului cu multe flori şi belşug de frunze, întocmai ca şi atunci, când obuzele nu se încrucişau sub soarele, ce-i aduce în fiecare an podoaba, ce-o dorim nostalgic la gura sobei într'un târziu de iarnă, soldaţii forfoteau pe aeroportul improvizat, în grupuri mici, active, ataşate pe lângă paserile metalice ce sclipeau în soare, legănându-şi rigid făptura, la adierea vântului înmiresmat. Om şi maşină, armonic cuplaţi în subordonarea reciprocă, conveţuiau înfricoşătoarele clipe de războiu caleidoscopic variate, pline de emoţii şi

ultime suspine, ce desprind sufletul de carnea umilită pe rogojinele tranșelor igrasiate.

Din spre hangare pășește încet, locotenentul Petrescu, calm cu nepăsare și fără un gând, aproape cu artificii roboților, strivind iarba pe care-și lăsa greoi întreg trupul, parcă dintr'un îmbold de distrugere, de crotopire, în drumul său spre tovarășul neinsuflețit, ce ritmează estompat în așteptarea momentului, când vor trebui să observe mișcarea trupelor din dosul frontului inamic. Misiunea..

Un salt agil, o prietenească ultimă strângere de mână și paserea, ce poartă într'insa vieața și moartea încătușată în carlingă, se avântă frenetic pe câmpia din dosul păduricii cu flori și primăvăratice parfumuri îmbietoare la patriarhale bucurii. În tabăra vecină sclipește oțelul ucigător în soare plin, câteodată înroșit de eforturi și chinuit de disperarea mânuitorilor. Tufișuri, ce străjuiau idile și ocrotiau drumeții înfierbântați, ascund complice, tainic, pulsațiile mănunchiului de oameni și mașini. Dușmanul este așteptat să vie din văzduhul clar și nespus de albastru. Pâniile, ce semnalează apropierea locotenentului Petrescu, așteaptă. Iși ascut urechile de tablă cu gâtul lung și încolăcit ca la femeia din Marte a bâlciurilor noastre, ascultă atente, cu antenele vibrânde ale animalului înspăimântat de sgomote suspecte, se învârtesc circular în jurul axei, ca să nu scape nici un colțișor al orizontului, stau la pândă. Iar atunci, când „el” apare, un minuscul bâzâit de motor apropie avionul ce spintecă văzduhul, invizibil, ascuns dincolo de perdeaua azurie...

A fost semnalat. Comanda se transmite...

Ochiul negru și ciclopice al tunului se ridică lent spre soare, voind parcă, să-și măsoare privirile cu aceasta... Binoclul scrutează văzduhul impasient, dar migălos.

Așteptare incordată.

A apărut...

Ciclopul se frământă neliniștit în cautare, parcă ar fi o pasere ce-și dirije culcușul din cuib, apoi se oprește. E tăcere, apăsătoare, colorată de un bâzâit slab, ce se intensifică secundă cu secundă.

Foc! Răsună comanda scurt.

Ciclopul se execută prompt. O detunătură spintecă tăcerea, o flăcără se retrage grăbită lăsând fum în urma ei, în timp ce ciclopul, pare că speriat de fapta sa, zvâcnește înapoi, urmărind proiectilul ce vâjâie spre țintă. Ochitorul e atent, privește în sus. A nimerit.

O jucărie îmbujorată de flăcări se prăbușește în spirală, făcându-se, din ce în ce mai mare, mai conturată, rânjindu-și scheletul metalic într'o vie mistuire a celor pământești.

Misiunea...

N e l i n i ș t e

*La ora asta singur în odaie
Petrec gândiri fugăre, obosite,
La geamul meu bat stropii mari de ploaie
Și toate clipele's nețăr murite.*

*Am luat o carte „Poezii” crâmpnee.
Am închis-o iar — aș vrea să scriu
Vre-o schiță, vre-un roman, sau poate-o epopee
Dar cine mă reține, de nu știu. .*

*Și golu'și macină săparea'n mine
Mai departe, ca un huruit în creer
Imi simt gândirea grea și plină
'N suflet cad vorbiri de-a unui greer.*

*E-atât de trist să nu te văd aproape
Șă-ți simt ființa ca o tăinuire,
Din ochii tăi iubirea să-mi desgroape
Comori ascunse fără prețuire.*

V. B.

D e s p ă r ț i r e

*„Să nu mai plângi, o mamă!
Așa a fost să fiu,
Un om pierdut pe drumuri,
Un om de vis pustiu.*

*Să nu mai plângi, zadarnic
Rechemi pe-un om pierdut;
Mă duc din nou în lume
Cu dorul meu tăcut.*

*Mă uită, nu mai plânge,
Ci roagă-te din prag
Să aibă Domnul grijă
De pașii-mi de pribeag..”*

*Pe drumul alb de vară
Imprejmuit cu tei,
Tăcută mama-și vede
Pierind copilul ei.*

*Plângând incet, în noapte,
Se roagă'n urma lui,
Să aibă Domnul grijă
De omul nimănuui...*

I. F.

C r o n i c a

R Ă S F O I N D Ș I C I T I N D

BROȘURI

Aurel E. Peteanu: *Din galeria marilor dispăruți ai Banatului.*

Autorul continuă asiduu monografiile asupra bărbaților reprezentativi ai Banatului, și această monografie e croită pe un vast plan de investigație și documentare bio și bibliografică. Filologul Iosif Popovici s'a stins prea de vreme în puterea creațiilor sale științifice. Totuși a rămas un număr de 50 de scrieri. Fonetica experimentală și limbile slave l-au legat pe Iosif Popovici de o sacră vocațiune: *venia legendi* ca docent al universităților din Viena și Budapesta, apoi profesor titular la universitatea din Cluj.

Fericita idee a d-lui Aurel Peteanu de a reda toate amănuntele biografice tot așa de clar și cursiv ca și cele bibliografice din perspectiva obiectivității sale, e un merit și mai mare, căci nu orice publicist bănațean poate să pornească la drum nedotat cu talentul de monografist, pe care-l are d. A. Peteanu în toată plenitudinea cuvântului.

Roman Boca: *Pribeag ca' cerul* (poezii).

O frumoasă surpriză într'o zi de primăvară: poemele acestui tânăr și talentat poet. Le-am citit cu mare atenție. E un savuros debut, ce ni-l va prezenta viitorul în toată puterea. R. Boca e fiu al Bucovinei, din care se ridică o nouă pleiadă de poeți ca Iulian Vesper, E. Ar. Zaharia, Boca și alții, în timp ce de G. Rotică și G. Voevidca tot mai puțin auzim, noi cei din Sud.

Roman Boca are un viguros nerv de originalitate și inventivitate. Astral în toată concepția ideilor. În fiecare poezie ne impune stilul cult, fin și plasticitatea tablourilor. Poezia sa nu e un joc de artificii, ci ceva nebănuit... ce plesnește, crapă ca un mugur plin de seva sa, dreptul la viață. Cu acest volum Roman Boca poate păși între poeții, dela cari așteptăm opere mari.

Prof. Const. Rudneanu: *Viața tainică a lui Iisus Hristos.*

Viața lui Iisus are mulți monografi, cari ne pun nebănuite probleme. Toți comentatorii caută în revelațiunea divină lumina adevărului asupra specificului omenesc în viața lui Iisus. Astfel și autorul acestui tratat caută să pătrundă cele mai grele probleme. Divinul Iisus în incarnațiunea lui de om sau mai precis supra-om, pogorit între oameni din neantul secolelor de lungă așteptare a unui Mesia. Cel mai mare om pe planeta noastră, care cu oamenii a trăit, către ei a cuvântat și între ei s'a săvârșit pe

cruce! Autorul ni-l prezintă foarte conturat și semnificativ într'o mulțime de paralele interesante. Și ce e Nazaretul de astăzi și celelalte orașe, pe unde a trecut și cuvântat Iisus! Ierusalimul a rămas cetatea sfântă cu tezaurul cel mai mare al religiei creștine. În lumina atâtor probleme de o covârșitoare importanță o astfel de broșură ni face cinste împreună cu autorul ei.

Ion Th. Ilea: *Gloata* (Poezii), București 1935.

Micul volumaș se prezintă cu un mare talent. Cine nu l-a citit pe Aron Cotruș, îl va avea în altă ediție, în poetul *Ion Th. Ilea*. Poezia socială are la noi o mare pleiadă de reprezentanți, totuși puține talente distincte. Între aceste talente e locul tânărului, vigurosului Ion Th. Ilea. Și-i o distanță între Cotruș și Ilea, deși sunt amândoi pe acelaș meridian. Masiv, dinamic, spiritual e și Ilea într'o măsură lăudabilă de precocitate. Totdeauna cu micii ochi sfredelind neanturi mari ale anilor, secolelor, popoarelor, idealurilor! Cum mi l-am închipuit, așa l-am aflat în 14 Iulie în Lugoj și în 15 Iulie în volumul său. Pentru a-l prezenta cititorilor, citez poezia „*Sposedanie*” :

*„În vinele mele 'ncolțesc fire de grâu
spre viață.*

Străbat trecutul

pe ascuțiș de lănci, ajungând la azi.

Strămoșii viteji trăiesc în mine

precum inimile pietrelor în cascade.

Încing briul de spini al nădejzii

și ridic pumnul

cu voința tuturor

către altă zi”

REVISTE

Pământul, Călărași-Ialomița

Cu prilejul „săptămânii cărții” ne prezintă revista un material bogat. M. Brateș și Belciu concretizează prin judicioasele lor articole asupra cărții, că aceasta fiind un dinam social, dela sine se impune ca o mare educatoare o masselor. Asupra romanului românesc, în reprezentarea lui de astăzi, sunt articole extensive și bine scrise. Trebuia de insistat mai mult și asupra poeziei. Cronică frumoasă și ordine în redactare. Un merit covârșitor al directorului Eugen Cialic, distinsul director-redactor.

Provincia Literară, No. 11—12 Sibiu. Numai acest număr îl am în mână. Director e *Paul Constant*, un apreciat și cunoscut scriitor. Sibiul se poate mândri cu revista sa. Poezia e foarte bine reprezentată. Proza

aproape absentă. Unde mai vezi azi delicioasele schițe și nuvele! Toți se infundă la romane, în loc să cultive primele etape, cum făceau antecesorii. Dar timpul va purifica și această epocă de *romanul prost* aruncat alandala pe piața literară.

Cronica filosofică, literară, artistică, etc. e bine îngrijită, deci e o revistă bună. La punct trebuie pus volumul „In sus” al lui *Ion Focșeneanu*. D-l Al. Dima e prea generos cu virtualitatea poetică a acestei mari mediocrități, intrusă cu un singur volumaș.

Prometeu, Martie—Aprilie 1935, Brașov.

Frumoasa revistă brașoveană a d. *Ioan Al. Bran-Lemeny* a apărut cu un bogat cuprins. Implinind un an rodnic de apariție îi urez iubitelui meu confrate mult spor și viitor de aur.

Grai Moldovenesc, An. IV. Aprilie 1935.

O revistă ieșană dirijată de A. G. Delafintinele. Cu bune intenții, însă slabe puteri. Deci o redresare se impune dela sine față de celelalte reviste ale Iașului. Cronica bunișoară.

Gazeta Cărților, Ploiești.

Articole multe, varietăți mezoase și importante. Tot ce ai căuta în alte reviste și nu afli, aci e magazinul noutăților — actualităților. Prea se impune și regulat cu aceleași greșeli: *reclama prea mare pentru unii și indiferența completă față de alți scriitori*.

Farmecul Mării, Constanța, anul II, No. 16—17.

Fosta „Vraja Mării”. E o revistă bunișoară, redactată de directorul ei Sorel Avramescu. După o lungă pauză apare în altă haină cu articole bune și poezii selecționate. Acest îndemn de reconfortare i-a transmis la cronică și revista „Banatul Literar”. Ne bucurăm că Sorel Avramescu a revenit și a aflat calea adevărată. Cuprinsul fiecărui număr e tot după vechia parolă: marea, marea!..

Orion, anul II, No. 9, Rădăuți. Redactor d. Aurel Putneanu.

În format de rețetă literară, dar bună și estetică rețetă. Mi-a plăcut foarte. Aci e o parte din pleiada tinerilor bucovineni talentați. Nu lipsește nici E. Ar. Zaharia și mă bucur că-l revăd iarăși.

Foița, anul I, No. 1, No. 3.

Redactor e confratele V. Flueraș, colaboratorul multor reviste din capitală. În același format de rețetă estetică, cu colaborarea d-lor Eug. Potoran, Greg. Iulian, Virgil Vania, Petre Bele, Gheție Coriolan și alții.

Spiritul Vremii.

E o nouă și bună revistă a d-lui Lucian Bıldırescu dela Băneasa-Teleorman. Material bun și variat. Pornită într'un format impozant, cu o mare pleiadă de colaboratori și cu probleme multe. Cred că va fi o revistă de viitor. Taifasurile distractive-literare scrise cu nerv de C. Nedelescu-Zlotești o fac revista atrăgătoare, din orice colț ai privi-o.

Făt Frumos, anul X, 1935, Cernăuți.

Număr jubilar, director e prof. univ. Leca Morariu. O revistă sobră în toată ținuta ei dela început până în prezent. Frumoase articole jubilarie ale diversilor colaboratori. Leca Morariu e un mare suflet, animator și diriguitor al intereselor culturale-literare-muzicale-teatrale din oropsita Bucovina. Va lupta și va apăra interesele Bucovinei și mai departe, cum le apărăm noi ceștialalți interesele provinciilor din sudul țării.

Revista „Făt-Frumos“ are un imperativ de existență.

Biblioteca Metapsihică, Craiova

Am răsfoit numărul de Aprilie și m'am reținut mult asupra interesantului articol „Atlantida“ de Eduard Schuré. Cataclismul acestui continent e urmărit de autor din toate punctele de vedere. Citez pentru orientarea cititorilor un pasaj:

„După un prim diluviu acum 800.000 ani Atlantida se rupse în două, de sus în jos și se despărți de America printr'o strămoare. În partea orientală își păstra forma de scoică deschisă, în timp ce Islanda și Anglia se lipiră de Scandinavia, care apăru ca un pământ nou, formând cu ea o mare insulă“.

Cu No. 9—10, Mai—Iunie 1935 închee d. *Mihail Drăgănescu*, fondatorul, editorul acestei valoroase și unice reviste în România anul II de apariție.

În acest număr primul articol e conferința Celinei Haegler, ce a ținut-o la Londra asupra lui *Pitagora*, reprezentantul grec al unei filosofii morale spiritualiste „foarte asemănătoare moralei creștine“,

Și despre mulți alți filosofi antici găsim material variat asupra doctinelor lor. Li doresc d-lui Drăgănescu mare spor și în anul III. Abonații vor înțelege destul rostul acestei reviste specifice în menirea ei.

„*Doina*“, frumoasa revistă de folclor a pr. P. G. Savin apare după o lungă pauză în acelaș simpatic format ca mai înainte. Folclor variat și bine redactat. Un cerc mare de colaboratori sub priceputa conducere a directorului ei P. G. Savin. Ideea unei întâlniri colegiale a tuturor folcloriștilor am preconizat-o și noi de atâtea ori. Dacă nu e posibil la București, atunci aș fi pentru Folticeni, la decanul și veteranul folcloriștilor *Artur Gorovei*.

Buciumul e altă revistă de folclor, reapărută tot după o îndelungată pauză sub vechea direcție I. Buligan, învățător în Brădiceni-Gorj. Articole bune și iarăși cu un material prețios de folclor. Viața și arta populară are și în acest organ un puternic razim în publicistica folclorică de astăzi.

ZIARE

Banatul, anul I, No. 20, din Timișoara, e organul „Frontului Românesc” din metropola provinciei noastre. E închinat în întregime marelui chirurg al României *Dr. Aurel Căndea*, cu care Banatul s'a putut mândri cu drept cuvânt. Predestinat de destin a salva cu bisturiul și vasta-i știință medicală zeci de mii de vieți, s'a stins la un sanatoriu în Arad în urma unei congestii pulmonare, care avea și germeni vechi. Banatul îndoliat l-a petrecut la mormânt cu miile de cununii și lacrimile durerii. La un mic interval s'a stins la Nord alt mare chirurg, cel mai mare al Bucovinei, *Dr. Teofil Lupu*, socrul scriitorului Leca Morariu. Astfel și Banatul și Bucovina au pierdut două figuri reprezentative ale medicinei noastre.

O lectură interesantă am avut în „**Credința**”. Reflexii asupra examenului de capacitate de limba română la universitatea din București. Aceste reflexii sunt la expunerile juste ale *d-lui Victor Medrea*.

Colecția de „Cimilituri” a d-lui Leca Morariu ca obiect de examen la limba română și mai ales la secția fetelor trebuia firește cu atenție pusă pe tapet. A te prezenta cu *specimenele* citate de d-l V. Medrea, înseamnă a nu-l lua pe d. Leca Morariu în serios. Dar fiind vorba de un examen rigid de stat nu știi ce să crezi despre autor. Eu îl cunosc că are o predilecție spre umorul fin; foarte natural și cursiv e d. Leca Morariu, care oricărui îi impune. Dar cu indecențe crase ca cele citate în „Credința”, ce să-i zici d-lui Leca Morariu în vârsta sa matură de 47 ani. Colecția cimiliturilor e colecție, e din tezaurul folclorului bucovinean, după cum și Bănățenii au. D-l Emil Novacovicu din Răcășdia-Caraș are tot o colecție similară. *Dar nu e obiect de examen, ci numai colecție de folclor.*

Sărmanele candidate, cât vor fi roșit ele la examenul d-lui Leca Morariu!

Distractiv examen!

Unirea în R.-Măgurele.

Partidul național-liberal are în jud. Teleorman un organ bun de publicitate. E o intensă activitate de civism, de partid și umanitarism. Pe orice masă îți impune acest ziar. Federația presei provinciale are în T.-Măgurele un reprezentant onest, frumos redactat. Director e Tache Slăvescu, prea bine cunoscut în publicistica noastră.

Acțiunea Buzăului.

O dirijează Gh. Pâslaru. Un caleidoscop reconfortant pentru bunii, pacinicii cetățeni ai frumosului Buzău. Firește, Buzăul încondeiat și neîncondeiat fără Mico-May, deliciosul versificator și animator al dolofanilor Buzoeni și Buzoence, nu-mi pot închipui. E un ziar provincial regenerador al opiniei noastre moderne.

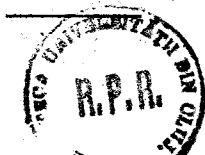
Gazeta Bucovinenilor, București.

Grigore D. Grecul e directorul, sufletul bucovinean al acestei gazete încadrate în interesele bucovinene și moldovene o urmăresc șir de șir. Din toate am înțeles, că Bucovinenii sunt răsfirați prin toate provinciile-României, Buni, cinstiți și căutați funcționari, pe cari toate ministerele îi apreciază. Un suflet nou aduc Bucovinenii în tot sistemul funcționarismului nostru în România. Mă rețin cu câteva rânduri la articolul lui Vasile Grecu asupra scriitorului *Constantin Morariu*. Pentru epoca sa a fost acest scriitor nespus de sârguitor cu toate scrierile sale originale și traduceri din operele germane clasice. A-i revaloriza talentul astăzi înseamnă altceva. Am eu o părere. Ar fi o *nouă ediție completă* și revăzută de *Leca Morariu* pentru scrierile sale *originale*, iar *Victor Morariu* să aibă în grijă ediția completă a *traducerilor* din limba germană. Noi ceștialtați căutăm și perseverăm la *arta literară*. Deci noi și bune ediții le dorim dela *ambii frați Morariu*, pentru a-l putea revaloriza și eterniza pe scriitorul *Constantin Morariu*, așa cum *pretinde arta literară*.

Glas Românesc, Odorhei.

D-l Octavian Dobrotă e sufletul Românilor din Săcuime. Cu acest ziar se începe marea luptă de a *recuceri Românii săcuizați* și Săcuii bi-gloți, concrescuți într'un mediu unguresc, dirijat de Budapesta. Acești Săcui se vor *regenera* devenind Români, căci acum îi considerăm promiscuități hibride, un fel de Mulatri fără germen de viață etnică. Prin căsătorii, ambianțe și societate bună românească în 100 ani nu vom avea Săcui. Rețetă simplă și bună, confrate Dobrotă!

Drum e ziarul d-lor Stănescu-Udrea și Petre Frânculescu dela Roșorii de Vede. Program politic, social, literar. Bine scris și cu material variat. Pentru acest oraș, pentru celelalte ziare ale Feder. Presei Provinciale, pentru noi cititorii e un model de ziar al publicității noastre. D-l Florea Călin are în No. 3 o traducere savuroasă din Serghei Esenin: un fragment „*Pugacev*”. Lirica rusă are în Esenin ceva *de tot nou, original* în toată concepția noțiunii.

Redacționale

*Manuscrisele să fie legibile și la timp trimise.
Reviste, ziare și broșuri de schimb se vor trimite redacției:*

Lucian Costin — Caransebeș

Administrative

Revista se susține numai din abonamente. Cei, cari au primit și nu au restituit No. 1 și No. 2 se consideră abonați.

Administrația îi roagă călduros pe toți abonații restanțieri, ca să lichideze abonamentul anticipativ, căci a susține o revistă numai din abonamente — e o regie foarte grea.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A-ția pentru București: Nicolae Posa, str. C. Caracaș, 53

Trecând în an II numărul proxim apare în Septembrie.

Nu facem schimb cu revistele și ziarele, care nu anunță apariția revistei, „Banatul Literar“

Abonamente:

In țară: pentru particulari . . .	Lei 160
pentru instituții . . .	„ 250
In străinătate	„ 200